

Banul Mărăcină

Vasile Alecsandri

I

Sus la munte, ninge, plouă,
La Craiova pică rouă
Din ai nopții ochi cerești
Și din ochii omenеști

Dar ce plâng românii oare?
Sufletul de ce îi doare?
Plâng un mândru frățior
Dezlipit din sânul lor.

Banul tânăr Mărăcină,
Cărui Oltul se închină,
De pe malu-i a plecat
Pe-un fugar neîncălecat.
A plecat în lungă cale
Cu ceata slugilor sale
Și cu cinzeci de voinici,
Adunați toți de pe-aici.

Ei pășesc peste hotare,
Trec prin satele maghiare,
Prin orașele nemțești,
Prin țări lungi împărătești,
Și, în dragostea moșiei,
Duc Vulturul României
Care-n aur lucitor
E cusut pe steagul lor.

Tot pe-a Dunării verzi maluri,
Unde umbra-i joacă-n valuri
Merge mândrul craiovean
Câte zile-s într-un an,
Și feciorii mi-l urmează,
Și fugarii lor nechează,
Și străinii ce-ntâlnesc
Stau în cale de-i privesc.

Pasă ceata călătoare
Când pe noapte, când pe soare.
Lung e drumul, lung și greu!
Unde merg așa mereu?

Ei se duc la vitejie,
Căci au tainica solie
De-a sădi în viitor
Libertatea țării lor.

II

Colo-n țărmuri depărtate,
În a Franței cetate,
Vechiul Luvru e deschis
Poporimii din Paris,
Care-aleargă să privească
Armia cavaleriească
Ce din zori s-a adunat
Lâng-al regelui palat.

Sala tronului e plină
De o magică lumină
Ce se varsă din senin
Pe frumoase flori de crin,
Și pe dame strălucite,
Tot în aur învelite,
Și pe nobili mult vestiți,
Tot cu fer acoperiți.

Filip regele s-arată
Cu-a sa frunte-ncoronată
Și le zice: „Nobili frați!
Scoateți spada și jurați,
Din a noastră dulce țară
Dușmanul străin să piară!”
Mii de glasuri strig: „Jurăm
Franța s-o eliberăm!”

Iată că în sala mare
Un străin deodată pare,
Tânăr, mândru, nalt, frumos,
La ochire luminos.
El spre tron măreț pășește,
Lângă rege se oprește
Și din gură zice-așa:
„Să trăiești, măria-ta!”

Toți s-apropie în grabă.
„Ce voiești?” regele-ntreabă.
„Sunt român de la Carpați
Ș-aduc cincizeci de bărbați
Ce sunt gata ca și mine

De-a muri toți pentru tine,
Apărând cu brațul lor
Franța ș-al ei onor!

Țara mea cu blânde șoapte
Mi-a zis tainic într-o noapte:
'Mergi, copile, înarmat,
La Apusul depărtat.
Mergi de varsă al tău sânge
Pentru Franța ce plânge,
Căci și ea pe viitor
Mi-a veni în ajutor.'"

Uimit regele-atunci zice:
„Bun sosit la noi, voinice!
Spune nouă, cine ești?
În Carpați cum te numești?"

„Eu sunt banul Mărăcină,
Cărui Oltul se închină.”
„Ține spada mea în dar,
Brav marcheze de Ronsar!"